

РЕШЕНИЕ

№ 128

гр. Варна, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ТО, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цвета Павлова

Членове: Пламен Ат. Атанасов
Деница Добрева

при участието на секретаря Елена Ян. П.а
като разгледа докладваното от Пламен Ат. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20233100502407 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Н. Р. П., с ЕГН *****, с адрес: *****, действащ чрез адв.Б. Б., със съдебен адрес: гр.Варна, ул.“Парижка комуна“ №2, против Решение №2757 от 24.07.2023г. постановено по гр.д.№20223110103106 по описа на РС Варна, с което е отхвърлен предявения от въззивника против “Ново финанс“ ООД, с ЕИК 203806803, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ул.“Цар Иван Срацимир“ №2А, иск с правно основание чл.59 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД за осъждане на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 7096.09лв., представляваща разлика между заплатена сума за погасяване на дълга по Договор за заем №***** и Договор за заем №***** и сумите, които ищецът е осъден да заплати с Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба пред СРС-16.02.2021г., до окончателното изплащане на задължението.

В жалбата се излага, че решението на районният съд е неправилно, необосновано и постановено при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Оспорват се изводите на съда, че дължимостта на процесните суми, формиращи общият размер на иска, не произтичали от един и същ общ факт или група факти. Сочи се, че между страните са сключени Договор за заем №***** за сумата от 1000лв. и Договор за заем №***** за сумата от 7500лв., чието погасяване е обезпечено,

чрез договорна ипотека върху собствен на заемополучателя недвижим имот. Сочи се, че през м.април 2018г. ответното дружество обявило предсрочна изискуемост на вземанията по договорите за заем, след което се снабдило със Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК издадена на 25.07.2019г. по гр.д. №32110/2019г. по описа на СРС, като освен ищеца задължено лице по заповедта се явява и П. П.а, в качеството на солидарен длъжник. Сочи се, че въз основа на заповедта, ответното дружество образувало изпълнително дело №1207/2019г. по описа на ЧСИ с рег.№924, в границите на което е наложена възбрана върху имота, служещ за обезпечение на задължението по договорите за заем. Твърди се, че в хода на изпълнителното дело, между длъжниците и вискателя е постигната договорка за разсрочване на дълга, която по независещи от страните причини не се е осъществила, но изпълнението е било временно спряно по молба на вискателя. Сочи се, че в изпълнение на уговорката, солидарния длъжник П. П.а е оттеглила възражението си срещу издадената заповед за изпълнение и с влязло в сила определение исковото производство е прекратено в частта по предявените срещу нея искове, като е останало висящо само по отношение на претенциите предявени, срещу заемополучателя-ищец. Твърди се, че междувременно трето за спора лице-А. Г., е изявило желание да закупи имота, служещ за обезпечение на дълга, като с част от платената цена да се погаси дългът на заемополучателя към ответника и да бъдат заплатени разноските по изпълнителния процес. Сочи се, че на 26.05.2020г. А. Г., в качеството си на купувач на процесният имот, заплатил като част от дължимата продажна цена сумата от 20000лв. пряко на вискателя-заемодател по процесиите договори за заем, с основание-погасяване на задължението на ищеца. Твърди се, че в резултат от това погасяване, изпълнителното дело било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК, а учредената договорна ипотека и наложена възбраната, били заличени. Сочи се, че с влязло в законна сила на 24.09.2020г. Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС са отхвърлени исковите претенции на ответното дружество срещу ищеца за разликата над 150лв. до предявеният размер от 162лв., съставляваща възнаградителна лихва по договора от 22.08.2017г. за периода 23.10.2017г.-22.11.2017г. и 24.03.2018г.-03.04.2018г., както и за разликата над 1125лв. до предявеният размер от 1215лв., съставляваща възнаградителна лихва по договора от 23.08.2017г. за периода 23.10.2017г.-22.11.2017г. и 24.03.2018г.-03.04.2018г. Отхвърлени са и исковите за разликата над 111.66лв. до предявеният размер от 119.16лв., съставляваща лихва за забава по договора от 22.08.2017г. за периода 03.04.2018г.-29.04.2017г. и за разликата над 837.50лв. до предявеният размер от 893.75лв., съставляваща лихва за забава по договора от 23.08.2017г. за периода 03.04.2018г.-29.04.2018г., както и исковите за сумата от 218.33лв., представляваща неустойка за забава по договора от 22.08.2017г. за периода 23.11.2017г.-03.04.2018г. и за сумата от 1637.50лв., представляваща неустойка за забава по договора от 23.08.2017г. за периода 23.11.2017г.-03.04.2018г. Сочи се още, че с посоченото по-горе решение ищецът е осъден да заплати на ответното дружество сумата от 12903.91лв., представляваща сбор от дължимите главница и лихви по Договор за заем №89-СФ22.08.2017г. и по Договор за заем №*****, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението-06.06.2019г., до окончателното погасяване на дълга, за

които има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК от 25.07.2019г. по гр.д.№32110/2019г. на СРС, както и 1115.89лв.-разноски в заповедното производство и 1063.86лв.-разноски в исковото производство. Поддържа се, че в производството по делото категорично е установено, че ответникът се е обогатил с получаването на процесната цена от третото лице, за сметка на обедняването на ищеца с размера на процесната сума. Поддържа се още, че са установени и липсата на правно основание за това обогатяване, както и пряката и непосредствена връзка между обогатяването и обедняването. Оспорват се изводите на съда, че сумите не произтичат от един и същ общ факт, или група факти, като се сочи, че въпросната ипотека, е учредена именно във връзка с процесните два договора за заем. Моли се за отмяна на обжалваното решение, уважаване на предявеният иск и присъждане на разноски.

В срока по чл.263 от ГПК въззиваемата страна, е депозирала писмен отговор, с който изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Сочи се, че плащането на сумата от 20000лв. е извършено за погасяване на дължимите вземания изчислени към дата-26.05.2020г. по издадена от дружеството кредитор Референция №41/21.05.2021г., от солидарния длъжник П. П.а по силата на сключената Спогодба на основание чл.360 от ЗЗД, като ищеца не се е противопоставил на извършване на плащането, напротив същото е станало с неговото изрично знание и съгласие. Твърди се, че сумата от 20000лв. е получена от дружеството по силата на уговорка направена със съдлъжника П. П.а по сключеното между тях споразумение, доколкото спрямо този съдлъжник заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист са влезли в законна сила. Ето защо се поддържа, че полученото от дружеството, е на годно правно основание. Развити са подробни съображения, че в случая не са налице предпоставките на фактическият състав очертан в чл.59 от ЗЗД, респективно за правилност и обосновааност на атакуваният съдебен акт. Моли се за потвърждаване на обжалваното решение и присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивникът, чрез пълномощник поддържа въззивната жалба и моли за уважаването ѝ, ведно с присъждане на разноски.

Въззиваемата страна, чрез пълномощник оспорва жалбата и поддържа отговора си. Претендира разноски.

За да се произнесе, съдът съобрази, следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с иск с правно основание чл.59 ЗЗД предявен от Н. Р. П. за осъждане на “Ново финанс“ ООД, да заплати сумата от 7096.09лв., с която ответника се е обогатил без основание за сметка на ищеца и представляваща разликата, между заплатената от трето лице в полза на дружеството сума от 20000лв., съставляваща част от продажна цена на собствен на ищеца имот, обезпечаващ дълг по сключени между страните Договор за заем №***** и Договор за заем №***** и сумата, която е признато, че дължи ищецът с Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС, образувано по искове на ответника за установяване на дължимостта на вземанията по посочените договори за заем, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исквата молба-16.02.2021г. до окончателното изплащане на задължението.

В исковата молба се твърди, че между страните са сключени Договор за заем №***** и Договор за заем №90-СФ23.08.2017г., по силата на които ответното дружество е предоставило в брой на ищеца, съответно сумите от 1000лв. и от 7500лв., които ведно с уговорената възнаградителна лихва, е следвало да се върнат на месечни вноски в срок до 23.08.2022г. Сочи се, че за обезпечение на връщането на дълга, ищецът е учредил ипотека върху свой собствен недвижим имот. Сочи се още, че през м.април 2018г., с нотариална покана, която е връчена на заемателя и солидарния длъжник, ответникът е обявил предсрочна изискуемост на цялото задължение. Твърди се, че в последствие ответникът предприел действия за принудително събиране на вземането си, като подал заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК. Сочи се, че исканата заповед за изпълнение била издадена на 25.07.2019г. по гр.д. №32110/2019г. по описа на СРС, като ищецът и солидарния длъжник П. П.а, депозирали възражения срещу заповедта. Сочи се още, че доколкото подаването на възражения не спира изпълнението, ответникът образувал изп.дело №1207/2019г. по описа на ЧСИ с рег.№924. Твърди се, че до длъжника-ищец била изпратена покана за доброволно изпълнение от 25.11.2019г. за сумата от 17095.95лв. и за разноси по изпълнителното дело в размер на 1584.80лв., като на същият било съобщено и за наложена възбрана върху имота, служещ за обезпечение на задължението. Твърди се, че в рамките на изпълнителното производство, между страните по делото и солидарния длъжник П. П.а, била постигната договорка за разсрочване на дълга, която не се осъществила, предвид обявеното извънредно положение в страната и изтеклите срокове. Твърди се, че във връзка с въпросното споразумение, по молба на вискателя изпълнително дело било временно спряно, съответно солидарният длъжник П. Н. П.а оттеглила възражението си срещу издадената заповед за изпълнение. Сочи се, че с влязло в сила определение от 17.06.2020г. исковата молба в частта по предявените срещу П. П.а искове била върната, поради оттегляне на възражението по чл.414 ГПК и исковото производство останало висящо само по отношение на претенциите срещу заемополучателя-ищец. Твърди се, че в хода на висящото исково и спряното изпълнително производство, трето лице изявило желание да закупи имота, служещ за обезпечение на дълга, като с част от продажната цена да се погаси дългът на заемополучателя към ответника по процесните договори за заем и разноските в изпълнителния процес. Поддържа се, че срещу заплащане на допълнителна такса, ответникът предоставил Референция №41 от 21.05.2020г. за дължими от ищеца суми по договорите за заем в общ размер на 23190.71лв., Поддържа се, че в общата сума са включени и сумите по отхвърлени от съда претенции в размер на 5100лв., представляваща неустойка за виновно предсрочно прекратяване на договорите за заем в размер на 60 % от главницата по двата договора и в размер на 450лв., съставляващи такса за заличаване на ипотека, която не била предварително обявена и включена в общите разходи по кредита, съгласно изискванията по ЗПК. Поддържа се още, че с референцията, се предлагало срещу заплащане на сумата от 20000лв. да бъде заличена ипотека върху имота, служещ за обезпечение на дълга и да се прекрати изпълнително дело №1207/2019г. по описа на ЧСИ с рег.№924. Твърди се, че предвид желанието да придобие

процесният имот свободен от вещни тежести, на 26.05.2020г. купувачът А. И. Г. заплатил част от дължимата продажна цена в размер на 20000лв. пряко на вискателя-ответник, с основание-погасяване на задължението на ищеца. Сочи се, че в резултат на посоченото погасяване, изпълнителното дело било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.2 от ГПК, а учредената договорна ипотека и възбраната били заличени. Твърди се, че купувачът А. И. Г. извършил посоченото плащане единствено с цел придобиване на ипотекирания имот и без да има правен интерес да го стори, поради което не се суброгирал в правата на кредитора. Твърди се, че избрания начин на плащане/погасяване целял бързина, ефективност и сигурност, и не представлява заместване на длъжника, а плащане от негово име. На следващо място се поддържа, че с влязло в законна сила на 24.09.2020г. Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС, част от претенциите касаещи договорите за заем били отхвърлени, а именно за разликата над 150лв. до 162лв., съставляваща възнаградителна лихва по договора от 22.08.2017г. за периода 23.10.2017г.-22.11.2017г. и 24.03.2018г.-03.04.2018г. и за разликата над 1125лв. до 1215лв., съставляващ възнаградителна лихва по договора от 23.08.2017г. за периода 23.10.2017г.-22.11.2017г. и 24.03.2018г.-03.04.2018г., както и исковете за разликата над 111.66лв. до 119.16лв., съставляваща лихва за забава по договора от 22.08.2017г. за периода 03.04.2018г.-03.04.2018г. и за разликата над 837.50лв. до 893.75лв., съставляваща лихва за забава по договора от 23.08.2017г. за периода 03.04.2018г.-03.04.2018г. Поддържа се още, че са отхвърлени и исковете за сумата от 218.33лв., представляваща неустойка за забава по договора от 22.08.2017г. за периода 23.11.2017г.-03.04.2018г. и за сумата от 1637.50лв., представляваща неустойка за забава по договора от 23.08.2017г. за периода 23.11.2017г.-03.04.2018г. Сочи се, че със същото решение е установено задължение на ищеца, което е издадена Заповед от 25.07.2019г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК по гр.д.№32110/2019г. по описа на СРС в общ размер на 12903.91лв., от които 8500лв.-главници по договорите за заем, ведно със законната лихва върху сумата от 06.06.2019г., до окончателното ѝ изплащане и 4403.91лв.-възнаградителна лихва и обезщетение за забава, като в тежест на длъжника са възложени и разноси в размер на 1115.89лв. за заповедното производство и в размер на 1063.86лв. за исковото производство. Поддържа се, че с оглед влязло в сила решение по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС, ищецът поискал издаване на обратен изпълнителен лист, като бил постановен отказ за издаване на такъв, а отправеното искане до ответника за доброволното връщане на процесната сума също не дало положителен резултат. В заключение се поддържа, че не съществува основание за ответното дружество да задържи разликата над установените по размер вземания с Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д.№249/2020г. по описа на СРС и получената от третото лице-купувач сума от 20000лв.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал отговор, с който се поддържа становище за неоснователност на иска. Не се оспорват фактическите твърдения на ищеца относно развитите се между страните финансови отношение, с изключение на тези за липса на основание за ответника-заемодател да получи процесната сума. Поддържа се, че в хода на иницирираното от заемодателят изпълнително производство, с цел доброволно и ефективно

уреждане на отношенията по процесните договори за заем, между дружеството и солидарните длъжници Н. Р. П., действащ чрез пълномощник П. Н. П.а и самата П. П.а, е сключена спогодба по реда на чл.365 ЗЗД. Сочи се, че с цел избягване на изнасянето на недвижимия имот, обезпечаващ погасяването на заемите на публична продажба, длъжниците са намерили купувач на имота като страните са постигнали съгласие, че с плащането от същия на сумата от 20000лв. директно в полза на заемотателя, задълженията на солидарните длъжници, ще са окончателно погасени. Поддържа се съгласно сключената на 05.03.2020г. спогодба, П. П.а, лично и в качество на пълномощник на Н. Р. П., длъжниците са признали безусловно наличието на задължения, като страните са постигнали съгласие, че подлежащият на погасяване размер на дълга, при условията на плащане от страна на трето лице е в окончателен размер от 20000лв. Твърди се посоченото плащане било извършено и че длъжника П. П.а оттеглила подаденото възражение по чл.414 от ГПК, съответно по отношение на нея заповедта за изпълнение се стабилизираща и съдебното производство за установяване на дълга било прекратено. Сочи се, че в резултат от спогодбата ответникът получил процесната сума в размер на 20000лв., като ищецът не се противопоставил на плащането, а същото станало с изричното му знание и съгласие, поради което с конклюдентно действие същият е потвърдил ефекта от сключената спогодба. Сочи се още, че след постъпване на сумата по сметка на ответното дружество, последното подало прекратяване на изпълнителното производство и е предприело действия за освобождаване на имота от тежести. Моли се за отхвърляне на иска и присъждане на сторените по делото разходи.

Настоящият състав на Варненски окръжен съд, като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата, инициирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да се разгледа по същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличието на положителни и липса на отрицателни процесуални предпоставки.

По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл.269, ал.1, изр.2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания за неправилно формирани изводи от съда. В случая оплакванията на въззивникът съставляват оспорване на изводите на първоинстанционния съд, че не е установен фактическият състав на неоснователното обогатяване при условията на чл.59 от ЗЗД, чрез увеличаване без основание на актива на ответника за сметка на имуществото на ищеца. Така направените оспорвания, не съставляват новонаведени възражения или фактически твърдения, поради което следва да бъдат разгледани по същество.

От кореспондиращите си становища на страните и събраните по делото доказателства, се установява, че между ответника като заемодател, ищеца като заемополучател и П. Н. П.а като солидарен длъжник са сключени Договор за заем №***** и Договор за заем №***** за сумата от общо 8500лв., която подлежи на връщане ведно с възнаградителна лихва в срок до 23.08.2022г. Задължението по посочените договори за заем, е обезпечено с ипотека върху собствен на заемодателя-ищец недвижим имот в гр.София. Поради допусната забава в погасяването, заемателят-ответник е предприел действия за принудително предсрочно събиране на дълга, в резултат от които в негова полза, срещу солидарните длъжници е издадена Заповед от 25.07.2019г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 ГПК по гр.д.№32110/2019г. по описа на СРС. Въз основа на заповедта е образувано изпълнително дело №1207/2019г. по описа на ЧСИ с рег.№924, като принудителното изпълнение е насочено към ипотекираният за обезпечение на дълга недвижим имот, чрез налагане на възбрана. В хода на изпълнителният процес между вискателя и длъжниците, са водени преговори за доброволно погасяване на вземането, крайният резултат, от които е, че процесният имот е продаден на трето за спора лице, извън границите на изп.дело, като купувачът на имота е заплатил на 26.05.2020г. директно по сметка на вискателя сумата от 20000лв. Вследствие от посочено плащане, вискателят е поискал прекратяване на изп.дело и заличаване /вдигане/ на ипотека и възбраната върху имота. Междувременно солидарно задълженото лице П. П.а, е оттеглило възражението си срещу заповедта за изпълнение, респективно съдебното производство по отношение на нея, е прекратено предвид стабилизиране на изпълнителното основание. Исковият процес за установяване на дълга по заповедта, е продължил по отношение на заемателя-ищец и е приключил с влязло в сила Решение №175048/12.08.2020г. по гр.д. №249/2020г. по описа на СРС, с което е признато съществуването на задължение по процесните договори за заем в общ размер от 12903.91лв., от които 8500лв.-главница и 4403.91лв.-възнаградителна лихва и обезщетение за забава, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 06.06.2019г., до окончателното ѝ изплащане, като в тежест на длъжника са възложени деловодни разноси в размер на 1115.89лв. за заповедното производство и в размер на 1063.86лв. за исковото производство.

Понастоящем спора по делото, се свежда до това дали е основание заемодателя да получи цялата сума от 20000лв., с оглед твърдяната от ответника спогодба, за погасяване на задълженията по процесните договори за заем, или плащането за разликата над съдебно установеният размер на задължението от общо от 12903.91лв. до пълният получен такъв, а именно сумата от 7096.09лв., се явява без основание и това е довело до обедняване на ищеца, който не е получил пълната продажна цена за процесният имот.

След анализ на доказателствената съвкупност по делото, въззивният състав на съдът намира, че в случая не се установява осъществяването на фактическият състав на неоснователното обогатяване по смисъла на чл.59 от ЗЗД, който изисква да е налице обогатяване на едно лице за сметка на друго, връзка между обедняването и обогатяването и липса на основание за обогатяването /получаването/.

Съгласно представената по делото Спогодба от 05.03.2020г., носеща нот.заверка на подписите на страните с рег.№2883/05.03.2020г. на Нотариус с рег.№030, предвид наличието на заповедно и изпълнително производство, с предмет вземанията по процесните договори за заем, ответникът от една страна и от друга страна солидарните длъжници П. П.а, действаща лично и като пълномощник на ищеца-заемател, са предприели действия за доброволно, окончателно и извънсъдебно уреждане на отношенията си и приключване /прекратяване/ на висящите производство. В тази връзка страните са уговорили плащане на признатият от длъжниците размер на задължение от 20000лв., с който да се погасят главниците, лихвите, таксите и неустойките по процесните договори за заем, също така таксите и разносните по заповедното и изпълнителното производство. По силата на спогодбата длъжниците е следвало да оттеглят подадените от тях възражения, срещу заповедта за изпълнение. Насрещното поетото задължение от кредитора, е след получаване на плащането, да подаде искане за спиране и за прекратяване на изпълнителното дело.

Така описаната сделка има характер на договор за спогодба, уреден в чл.365 от ЗЗД, с който страните, правейки си взаимни отстъпки прекратяват един съществуващ спор, като това е довело до новация в отношенията им /чл.107 от ЗЗД/. С въпросната спогодба облигационно отношение по договорите за заем е прекратено, а на негово място е възникнало ново, респективно занапред общия и окончателен размер на дълга на ищеца към ответника е новоопределяният такъв от 20000лв. Ето защо не може да бъде споделена тезата на ищеца, че сумата предмет на настоящото делото, е получена от ответника без основание, съответно че са налице предпоставките за имуществено уравнение.

Тук е мястото да се посочи, че изложеното в първото по делото о.с.з. твърдение, че ищецът не е възлагал и не е участвал в подписването на спогодбата, не е достатъчно да отрече доказателствената стойност на документа, съответно валидността на правоотношението. Както вече се посочи съгласието на ищеца за доброволно уреждане на финансовите отношения, е станало чрез изричен пълномощник, което обстоятелство е удостоверено от нотариуса, извършил заверката на подписите на страните положени в документа. Наред с това съгласно твърденията на самият ищец в резултат от уговорки с кредитора, той е наредил плащането на част от продажната цена за имота, обезпечаващ процесният дълг, в размер на 20000лв. да се извърши от купувача-трето за спора лице извън границите на изп.дело и директно в полза на вискателя. Ето защо дори да се приеме, че при сключване на спогодбата солидарният длъжник е действал при липса или превишаване на пределите на представителната власт, като е поел задължения от името на заемателя, то давайки съгласието си част от продажната цена да се заплати по посочените в спогодбата начин и размер, а именно чрез директен превод на сумата от 20000лв. от купувача директно по сметка на заемателя, ищецът с конклюдентни действия е потвърдил сключената спогодба при условията на чл.42, ал.2 от ЗЗД.

Не могат да бъдат споделени и възраженията на ищеца, че предвид неизпълнението в предвиденият срок, правоотношението по горесцитираната спогодба е прекратено по право. Видно от съдържанието на въпросната спогодба е, че същата предвижда възможност за

кредитора да прекрати действието на договора при забава на длъжника, но това е негово право, а не задължение, съответно като не се е възползвал от него, действието на спогодбата се е запазило.

За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че доводите /изчисленията/ на ищеца относно размера на обедняването, съответно обогатяването са изначално неправилни, защото не са взети предвид /включени/ акумулираните лихви за забава и съпътстващите разходи, които са намерили отражение в горесцитираното съдебно решение.

По изложените съображения въззивният съдът намира, че като е достигнал до същият резултат, макар и с различни правни изводи, първоинстанционният съд, е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

Предвид неоснователността на въззивната жалба и на основание чл.78, ал.3 от ГПК в полза на въззиваемият, се следват деловодни разноски за адвокатско възнаграждение, чиито размер съобразно представените доказателства възлиза на 2500лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №2757 от 24.07.2023г. постановено по гр.д. №20223110103106 по описа на Районен съд Варна.

ОСЪЖДА Н. Р. П., с ЕГН *****, с адрес: *****, **да заплати на “Ново финанс“ ООД,** с ЕИК 203806803, със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ул.“Цар Иван Срацимир“ №2А, сумата от **2500лв.,** представляваща деловодни разноски за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____